

Arrest

nr. 75 590 van 21 februari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 23 november 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 oktober 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 december 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL, loco advocaat H. VAN VRECKOM, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn, afkomstig uit Znamenka, gelegen in de Republiek Tsjetsjenië, Russische Federatie. U woonde er met uw zoon K. T. (...) (OV 6.275.618), zijn toenmalige echtgenote Z. B. (...) (OV 6.838.456) en hun kinderen. Aan het begin van de lente in 2005 of 2006 werd uw zoon K. (...) voor het eerst gearresteerd bij u thuis. Na een week werd hij weer vrijgelaten. In hetzelfde jaar als de eerste arrestatie werd uw zoon nog een tweede keer gearresteerd. Na korte tijd werd hij opnieuw vrijgelaten. In februari 2008 werd uw zoon, die ondertussen gescheiden was, een derde keer aangehouden. Dit maal duurde zijn aanhouding ongeveer een maand. Na deze laatste arrestatie overnachtte uw zoon niet langer thuis. U weet niet waarom uw zoon deze problemen kende.

Begin juni 2008 verliet uw zoon Tsjetsjenië samen met zijn tweede echtgenote. Hij vroeg in België asiel aan op 24 juni 2008.

Ongeveer een week na zijn vertrek werd u zelf een eerste keer lastig gevallen door gewapende mannen in donkere uniformen die kwamen informeren naar uw zoon. Twee maanden later kwamen ze terug en namen ze u mee naar een onbekende plaats om u te ondervragen. Hierbij werd u ook bedreigd. Na enkele dagen werd u terug vrijgelaten. U werd hierna nog drie maal meegenomen naar dezelfde plaats: in augustus of september 2009, in de herfst van 2009 en in november of december 2010. U werd respectievelijk een week, twee weken en opnieuw twee weken vastgehouden. U verbleef nog zelden in uw huis en logeerde bij familieleden.

Op 25 april 2011 verliet u Tsjetsjenië samen met Z. B. (...) – uw zoon had haar ondertussen voorgesteld om opnieuw te huwen en naar België te komen.

Per trein reisden jullie via Moskou en Brest naar Polen, waar jullie asiel aanvroegen.

Op 28 juni reisden jullie verder naar België, waar jullie een dag later aankwamen en op 30 juni asiel aanvroegen.”

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter.

Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U verklaarde Tsjetsjenië te zijn ontvlucht nadat u problemen hebt gekend omwille van uw zoon K. T. (...).

Uw zoon werd, om redenen die u niet kent, drie maal gearresteerd in Tsjetsjenië. Uiteindelijk vluchtte hij in juni 2008. Na zijn vertrek werd u lastig gevallen door gewapende mannen in donkere uniformen en werd u vier maal op een onbekende plaats vastgehouden en ondervraagd over uw zoon. (CGVS d.d.21/10/2011, p.6, 9-11, 12) U hebt geen andere problemen gekend. (CGVS, p.6)

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag baseert op de problemen die uw zoon zou hebben gekend in Tsjetsjenië.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw zoon twee maal asiel heeft aangevraagd in België, met name op 24 juni 2008 en 24 maart 2010. Twee maal werd door mij geoordeeld dat aan uw zoon de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet kon worden toegekend aangezien zijn asielrelaas ongeloofwaardig werd geacht.

De weigering van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus werd in beide gevallen in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, respectievelijk op 27 november 2009 en 23 december 2010. Beide arresten - waarin ook mijn beslissing hernomen wordt - werden als bijlage aan onderhavige beslissing toegevoegd.

Bijgevolg wordt ook de geloofwaardigheid van uw eigen asielrelaas ernstig ondermijnd.

Bijkomende vaststellingen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Er werden ernstige tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal en deze van uw zoon voor de verschillende asielinstanties.

U verklaarde dat uw zoon in de periode van 2005 of 2006 tot begin 2008 drie maal gearresteerd werd. (CGVS, p.6-8) In zijn opeenvolgende verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal maakte uw zoon tijdens zijn eerste asielprocedure slechts melding van één enkele arrestatie, namelijk op 18 april 2008. (vragenlijst CGVS d.d.24/04/2009; gehoorverslagen CGVS d.d.15/07/2009, 06/08/2009)

Ook nadat zijn asielprocedure afgesloten werd met een weigeringsbeslissing en hij een tweede keer asiel aanvroeg, maakte uw zoon voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal geen melding van andere aanhoudingen. (T. (...) - DVZ 2e asielaanvraag, rubriek 36, T. (...) - CGVS d.d.06/07/2010)

Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, stelde u dat u zich mogelijk heeft vergist. (CGVS, p.12-13)

Gelet op het feit dat het hier de essentie van het asielrelaas betreft – het aantal arrestaties en ook het begin van de problemen van uw zoon – kan een dergelijke verklaring geenszins volstaan. Er mag

immers verwacht worden dat u cruciale elementen van het asielrelaas accuraat kan weergeven. Bovendien maakte ook uw schoondochter melding van meerdere arrestaties. (CGVS – B. (...), p.10) Daarenboven verklaarde u dat uw zoon drie maal thuis werd gearresteerd. (CGVS, p.7, 8) Uw zoon had daarentegen verklaard dat hij zijn arrestatie plaatsvond aan een controlepost nabij Grozny. (T. (...)) - CGVS d.d.15/07/2009, p.8)

Geconfronteerd met de vaststelling dat uw zoon nooit verklaard had dat hij thuis gearresteerd was, kon u geen verklaring bieden voor deze discrepantie in jullie verklaringen. (CGVS, p.13)

Ook met betrekking tot de convocaties die door uw zoon werden voorgelegd en die u naar hem zou hebben opgestuurd, werd een tegenstrijdigheid vastgesteld.

U verklaarde dat u deze convocaties persoonlijk in ontvangst nam. Ze werden afgegeven door een vrouw die bij de post werkte en door een medewerker van een voor u onbekende dienst. (CGVS, p.11-12) Uw zoon had echter verklaard dat de burens deze aan u hadden gegeven omdat u niet meer thuis woonde – hij kon evenwel niet zeggen of de burens de convocaties zelf in ontvangst hadden genomen of dat ze de convocaties in jullie brievenbus hadden gevonden. (T. (...)) - CGVS d.d.06/07/2010, p.2, 3) Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, stelde u dat u het zich niet meer kon herinneren. (CGVS, p.13)

Deze verklaring kan geenszins volstaan, aangezien u bij uw aanvankelijke antwoord niet had aangegeven dat u zich dit aspect niet meer herinnerde.

Ook tussen uw verklaringen en deze van uw schoondochter werd een tegenstrijdigheid vastgesteld.

Uw schoondochter verklaarde dat uw zoon problemen had gekregen omdat hij voedselpakketten had doorgegeven aan iemand. Dit zou zij zowel van u als van uw zoon hebben vernomen. (B (...)) – CGVS, p.9-10)

U verklaarde voor het Commissariaat-generaal echter dat u niet wist waarom uw zoon problemen had gekregen. (CGVS, p.12)

Geconfronteerd met de verklaringen van uw schoondochter als zou u haar verteld hebben over de problemen van uw zoon en de reden hiervoor, stelde u enkel dat u haar vertelde over hoe u lastig gevallen werd. (CGVS, p.14)

Dit vormt echter geen verklaring voor de stelling van uw schoondochter als zouden zowel u als uw zoon haar verteld hebben over het doorgeven van voedselpakketten als reden voor zijn problemen. Bijgevolg blijft de tegenstrijdigheid bestaan.

Bovenstaande vaststellingen maken dat er geen geloof gehecht kan worden aan problemen die uw zoon K. (...) zou hebben gekend in Tsjetsjenië.

Gelet op uw verklaring als zouden uw problemen rechtstreeks voortvloeien uit deze van uw zoon, kan er evenmin geloof gehecht worden aan de door u verklaarde vervolgingsfeiten.

Er dient dan ook te worden besloten dat u door uw houding niet toelaat de waarheid met betrekking tot uw reële individuele situatie te achterhalen.

Bijgevolg geeft u de Belgische autoriteiten niet de kans om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming vast te stellen.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet. Het enige door u neergelegde document, uw intern paspoort, vermag niet om bovenstaande conclusies te wijzigen. Dit document bevat enkel gegevens betreffende uw identiteit, woonplaatsregistratie, huwelijk en internationaal paspoort. Geen van deze zaken wordt door mij betwist.

Volledigheidshalve wordt nog opgemerkt dat door mij in het kader van de asielaanvraag van uw schoondochter, Z. B. (...), een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen."

1.3. De commissaris-generaal weigert verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 23 november 2011 een schending aan van het artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 48/1, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van artikel 3 EVRM.

Verzoekster verwijst naar een medisch attest opgesteld door dr. P. dat zij aan de Dienst Vreemdelingenzaken zou overgemaakt hebben en dat melding maakt van haar psychologische problemen. Verzoekster merkt op dat de bestreden beslissing van deze problemen geen melding maakt. Wat betreft de vastgestelde tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoekster en van haar zoon aangaande het aantal arrestaties van deze laatste, laat verzoekster gelden dat zij zich bij het verhoor misschien niet correct uitdrukte; dat elke keer als mannen naar haar huis kwamen, zij dit als “arrestaties” omschreef terwijl dit eigenlijk geen arrestaties waren. Volgens verzoekster betreft het aldus een materiële vergissing en geen tegenstrijdigheid.

Verzoekster verklaart dat zij niet op de hoogte was van het feit dat haar zoon bij een controlepost nabij Grozny werd gearresteerd.

Verzoekster legt de tegenstrijdigheden aangaande de convocaties, die door haar zoon werden bijgebracht, uit door te verklaren dat zij het zich eigenlijk niet goed kon herinneren.

Verzoekster stelt ook dat zij het verhoor op het Commissariaat-generaal als een “politieverhoor” beschouwde en zij ook een enorme angst had om uitgewezen te worden en terug te moeten keren naar haar land van herkomst.

Wat betreft de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen verzoeksters verklaringen en die van haar schoondochter, wijst verzoekster er op dat haar schoondochter vooral via andere personen werd geïnformeerd over de problemen van haar man omdat zij op dat moment gescheiden waren en zij bijgevolg niet echt op de hoogte kon zijn van wat er gebeurde.

Verzoekster benadrukt dat de voedselpakketten niet de reden waren van haar problemen, maar wel het feit dat haar zoon met mensen rond reed.

Verzoekster voert ook nog aan dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met het feit dat de reële situatie in Tsjetsjenië nog steeds niet is verbeterd.

Verzoekster stelt dat de rapporten betreffende Tsjetsjenië niet toelaten te stellen dat er sprake is van een duurzame vrede. Vervolgens verwijst verzoekster naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, verscheidene rapporten over de noordelijke Kaukasus en rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zij voegt de volgende rapporten toe aan haar verzoekschrift: « *Témoignage du Centre de défense des droits de l'homme Mémorial et du Comité Assistance civique sur la situation des ressortissants de la République de Tchétchénie en Russie* » van 15 januari 2010; « *2010 Country Reports on Human Rights Practices – Russia* » (United States Department of State) van 8 april 2011 en « *ECRE Guidelines on the Treatment of Chechen Internally Displaced Persons, Asylum Seekers and Refugees in Europe* » van maart 2011.

Verzoekster meent uit een samenlezing van deze informatie te kunnen besluiten dat een verbetering van de situatie in de Noordelijke Kaukasus volledig uitblijft.

Verzoekster vraagt dat van haar de status van vluchteling wordt erkend of minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend. In ondergeschikte orde vraagt zij de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is. De Raad gaat hier dan ook niet verder op in.

Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 52 van de vreemdelingenwet, ziet de Raad niet in hoe dit artikel geschonden zou zijn aangezien dit enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft. De bestreden beslissing werd door de commissaris-generaal genomen in toepassing van zijn bevoegdheid vervat in artikel 57/6, §1, 1° van voormelde wet.

Daarenboven toont verzoekster in concreto niet aan op welke wijze een schending van dit artikel voorligt en de commissaris-generaal zijn bevoegdheid zou hebben overschreden.

2.3. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin

heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. Waar verzoekster doorheen haar verzoekschrift verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, onderstreept de Raad dat de door verzoeker aangehaalde rechtspraak individuele gevallen betreft die in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde heeft die bindend is. Voorgaande argumenten kunnen dus geenszins dienstig worden aangevoerd.

2.7. Waar verzoekster daarnaast verwijst naar tal van algemene rapporten over en/of de algemene situatie in haar land van herkomst, antwoordt de Raad dat dit niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.8. Waar verzoekster in haar verzoekschrift verwijst naar een medisch attest opgesteld door dr. P. dat melding maakt van psychologische problemen, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze in zijn nota van 13 december 2011 stelt dat nergens uit dit attest blijkt dat verzoekster aan geheugenproblemen lijdt.

Uit het verhoorverslag blijkt dat het verhoor op 21 oktober 2011 op het Commissariaat-generaal een normaal verloop kende.

2.9. De Raad merkt op dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht tot de ongelooftwaardigheid van het asielrelaas van verzoekster heeft besloten.

In de bestreden beslissing wordt vooreerst vastgesteld dat de commissaris-generaal in de twee asielaanvragen van de zoon van verzoekster een beslissing nam houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus om reden van de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Deze beslissingen werden in beroep bevestigd door de Raad, respectievelijk op 27 november 2009 en 23 december 2010.

Aangezien verzoekster haar asielaanvraag baseert (zie het verhoorverslag van 21 oktober 2011, p. 6, nr. 4) op de problemen die haar zoon voorhoudt te hebben gekend in Tsjetsjenië, vernietigt de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, de geloofwaardigheid van haar relaas.

Daarenboven stelde de commissaris-generaal nog een aantal ernstige tegenstrijdigheden vast tussen de verklaringen van verzoekster op het Commissariaat-generaal en deze van haar zoon en schoondochter.

De Raad stelt vast dat verzoekster zich in haar verweer in het zoekschrift beperkt tot het uiten van blote beweringen, het louter tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal en het aanvoeren van een aantal post-factum verklaringen in een poging om de vastgestelde tegenstrijdigheden nog verenigbaar te laten schijnen. Het komt echter aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekster in gebreke blijft.

Verzoeksters opwerping (zie verzoekschrift, p. 6) *“dat ze zich het eigenlijk niet goed kon herinneren”* maakt in geen dienstig verweer uit.

Verzoeksters opwerping dat (zie verzoekschrift p. 7) ze *“het interview op het CGVS vooral beschouwd als een “politieverhoor” en zij een enorme angst kent om uitgewezen te worden en terug te moeten keren naar haar land van herkomst”*, wordt ook niet aanvaard.

Van een asielzoeker mag immers worden verwacht dat hij ondanks eventuele traumatische ervaringen met de overheden in zijn land van herkomst, vertrouwen stelt in de autoriteiten van het land waar hij asiel aanvraagt en van in het begin de volle waarheid vertelt.

Het indienen van een asielaanvraag houdt op zich reeds een uiting in van vertrouwen in de bescherming die de Belgische autoriteiten verzoekster bieden. De behandeling van een asielaanvraag geschiedt individueel, confidentieel en in vertrouwen en voorgehouden *“enorme angst”* kan in deze omstandigheden, geen reden zijn om de waarheid niet te vertellen bij het verhoor.

In het verhoorblad van 21 oktober 2011 heeft de Raad trouwens geen tekenen ontwaard van deze *“enorme angst”* -het verzoekschrift duidt ook niet aan waar deze verzoekster zou verhinderd hebben de waarheid te vertellen-; verzoekster verklaarde trouwens bij het begin van haar verhoor op het Commissariaat-generaal (zie het verhoorblad, p. 2) dat er bij haar verhoren op de Dienst Vreemdelingenzaken geen problemen waren en zij alle gestelde vragen heeft kunnen beantwoorden; De vaststellingen in de bestreden beslissing blijven derhalve staande en de Raad neemt ze over.

In acht genomen wat voorafgaat, wordt aan het asielrelaas van verzoekster geen geloof gehecht; een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie als voorzien in artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>)

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2 a. en b. van de vreemdelingenwet.

Er is derhalve geen schending van artikel 3 EVRM aangetoond.

De Raad deelt onder verwijzing naar de informatie toegevoegd aan het administratief dossier -die hij laat prevaleren op de aan het verzoekschrift gevoegde rapporten-, het besluit van de commissaris-generaal dat *“Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c. van de Vreemdelingenwet.”*

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, wordt niet toegekend.

2.10. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekster zelf aangevoerd tijdens haar verhoor op 21 oktober 2011 op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

2.11. De Raad is van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die hem verhinderen over het beroep te kunnen oordelen.

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE